

Regeringen har også lovet, de blev skaffet, men de er aldrig fremkommet, og derfor er det lidt mærkeligt, at man så går og bryster sig af, at nu skaffer vi dem måske, måske, måske. Nu må vi så se, om de overhovedet kommer. Så der er ikke meget nyt i det her; det må vi nok sige.

Derfor undrer det mig stadig væk, at jeg åbenbart ikke kan få svar fra justitsministeren på, hvorfor man sådan reaktionært læner sig tilbage og afviser det system, som de andre europæiske lande og USA og Canada har, med ungdomsdomstole for unge mennesker under særlige forudsætninger. Vi er nemlig enige om, at de ikke skal ind og sidde sammen med hærdede kriminelle eller behandles som hærdede kriminelle. Nej, de skal behandles på en særlig måde, og lige præcis derfor har man i en række andre europæiske lande de her ungdomsdomstole, og derfor forstår jeg ikke, hvorfor regeringen afviser det. Det burde da sige sig selv og være sund fornuft, at det var det, man skulle gennemføre.

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Først vil jeg godt lige rette hr. Peter Skaarup. De 20 sikrede pladser er skaffet.

Så fik jeg ikke helt svar på et spørgsmål, som jeg stillede hr. Helge Adam Møller, nemlig om han tror, at de her ungdomsdomstole kan give hurtigere konsekvens, end ungdomssanktionen kan. Ideen med ungdomssanktionen er jo, at den skal kunne bruges inden for 24 timer. Man skal altså kunne fjerne barnet, den unge, og sætte ind med konsekvens. Tror man, at den her ungdomsdomstol kan gøre det hurtigere?

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Helge Adam Møller, og så går vi videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Nej, jeg tror ikke, den kan gøre det hurtigere. Jeg tror, den kan gøre det lige så hurtigt, og så tror jeg, den vil have et langt bredere arsenal at kunne bruge, hvis man bygger den op som nogle af de gode eksempler fra andre lande.

Derfor tror jeg altså, at det, fru Lotte Bundsgaard foreslår, er udmærket og godt. Jeg tror, der er noget andet, der kunne være endnu bedre, endnu mere udmærket.

Anne Baastrup (SF):

En af de bedst bevarede hemmeligheder, når det drejer sig om reel, effektiv behandling af utilpassede, usædvanlige unge, er, at der siden voldspakken rent faktisk er etableret 14 opholdsstedspladser, som kan håndtere dem. Men det var ikke det, jeg skulle sige under den her tale.

Det er et interessant forslag, som Dansk Folkeparti er kommet med, og de har i bemærkningerne lavet en udmærket gennemgang af en lang række landes praksis vedrørende foranstaltninger for børn og unge. Det er et glimrende notat, som jeg nok tror at Justitsministeriet reelt er bidragsyder til, men det er så o.k.

Karakteristisk for det her overblik er også, at der i de enkelte lande er tradition for, hvad man kalder den enkelte institution, der har ansvaret for børn og unge, og der på en eller anden måde er ansvarlig for de foranstaltninger, der skal ske. Det skal vi selvfølgelig også tage udgangspunkt i, når vi skal diskutere vores eget lands måde at gøre det på, men der er et problem – et problem, som jeg ikke synes, nogen af ordførerne rigtig har været inde på, bortset fra fru Birthe Rønn Hornbech.

Der er ingen tvivl om, at problemerne med de kriminelle børn og unge er påtrængende, men sandheden er, at der slet ikke er brug for ny lovgivning. Den nødvendige lovgivning eksisterer allerede, den bliver bare ikke brugt. Der er de nødvendige bestemmelser i lovgivningen om særlig støtte til børn og unge og deres forældre til at gribe ind.

En af mulighederne er tvangsfjernelse af et barn fra dets forældre, hvis forældrene er ude af stand til at opdrage barnet på en måde, så det kan indgå som borger i vores samfund. Et barn er rent faktisk truet, hvis det begår kriminalitet. Det er da helt uacceptabelt, at børn på ned til 8-9 år ustandselig bliver bragt hjem midt om natten af politiet, uden at de sociale myndigheder griber ind. Eksemplet fra Københavns Kommune i forbindelse med voldtægtssagen på Strøget er blevet nævnt.

Det retter skytset mod kommunerne. Hvad er det konkret, den enkelte kommune foretager sig for at gribe ind, inden problemerne får lov til at udvikle sig, og hvad foretager man sig, når problemerne er konstateret?

Der er kommuner, der tager denne opgave alvorligt, ingen tvivl om det, men man kan altså også, for at sige det stilfærdigt, konstatere, at der er kommuner, der ikke gør det. Det er ikke til at have med at gøre, at en del kommuner stadig